

Un futur ple d'esperança

Un passadís amb les parets grogues que abans eren blanques, replet de cadires de plàstic castigades pel temps, en fila, una al costat de l'altre. Uns seients més enllà hi ha un noi de cabells gruixuts i els ulls tan foscos que semblen negres. Està al costat del seu pare, que té un bigoti castany i sembla que té arrugues entre les celles de la preocupació. Hi ha més gent, però no ens interessa, ens interessa aquest noi.

Estan esperant a la germana petita del noi, que s'havia donat un cop al cap mentre estaven de vacances en Tarifa, un poble al sud d'Espanya. Just en aquell moment en Dan, que és com es deia el noi, veu a un altre noi molt més moreno que ell amb els cabells arrissats, negres i curts, que porta una roba molt desgastada i bruta amb comparació amb la del Dan. Al Dan se li obren els ulls com plats perquè ja havia vist aquell noi en altre lloc. Però no al carrer, no a l'institut, no al mercat. L'havia vist als seus somnis.

En el moment que el Dan va veure la seva cara va sentir una profunda sensació i necessitat d'ajudar-lo. No sabia en què havia d'ajudar-lo, socórrer-lo o totes les paraules semblants, però sabia que ho faria. El Dan li demana al seu pare si pot anar al lavabo, li pregunta per què el noi se n'està anant, i surt corrents cap a ell.

—Disculpa noi, et conec d'alguna cosa?— pregunta el Dan amb la mirada fixa en el noi dels cabells arrissats. El noi fa una repassada ràpida al Dan. Fa uns gestos molt estranys amb les mans. Aquells gestos li sonen al Dan. Ell parla mitjançant llenguatge de signes. Encara que el Dan no sap parlar-ho del tot, en sap moltes paraules i frases perquè un dels seus tiets és mut.

—Pots escoltar-me?

El noi assenteix.

—Jo em dic Daniel, però tothom em diu Dan. Com et dius tu?

El noi treu una llibreta de la motxilla i escriu alguna cosa.

—Et dius Andre.

El noi assenteix. El Dan es gira perquè una veu pel darrere li crida. És el seu pare que li diu que la seva germana ja ha sortit de la consulta del metge. El Dan corre cap a l'Isa i li dona una gran abraçada i uns petons a la galta. La seva mare corre cap a ells.

—Compte Daniel, li faràs mal al cap.

Tornen a l'hotel corrents perquè la petita pugui descansar i el Dan pugui dinar. Però el Dan està esgotat i es fica directament al llit.

Somia que en Andre es troba en un poble arrasat i ple de brutícia, on tots els seus habitants es moren de fam i de set. Sap perfectament on està situat el poble en el món.

Al matí surt de la seva habitació d'hotel, agafa la targeta de crèdit de la seva mare, es posa al seu llit i busca pel mòbil. Comparteix habitació amb la seva germana i es passa el dia en el seu llit i pensant si el que vol fer està bé o malament.

Quan finalment surt, s'està fent de nit i el pare ha anat a comprar. La mare està asseguda a la cadira, elegant, amb cara de cansament.

—Per què has comprat dos vols a la República del Congo? A més, amb la meva targeta.

El Dan es queda mirant a la seva mare, pensant si devia contar-li el que li passa o no. La seva mare se'l queda mirant amb gest interrogatiu, pensant que li passa pel cap al seu fill. El Dan decideix que ha de contar-li que ajudarà a l'Andre, perquè sap que la seva mare és una dona intel·ligent.

Surten corrents de l'hotel i van a l'hospital, allà troben a l'Andre just com esperaven i desitjaven. L'Andre veu al Dan un punt passa la porta, i el Dan surt corrents cap a ell.

—Vols anar a la teva casa?— pregunta el Dan a l'Andre. Al principi aquesta pregunta el sorprèn, però comença a assentir lentament.

L'Andre comença a escriure a la seva llibreta i li ensenya al Dan i a la seva mare, hi ha escrit: *“Soc d'un poble de la Republica del Congo i em vach colar a un baixell per arrivar aci perque la meba familia es pobre i axi tendriem una vida miyor”*. El primer que veu el Dan son les faltes d'ortografia i sent com el seu professor el reganya. Llavors el Dan ajuda a aixecar-se de terra a l'Andre i van cap al cotxe. Arriben a l'aeroport.

El poble de l'Andre està arrasat i tota la gent està amagada a les seves cases. El Dan sent com unes llàgrimes volen sortir quan veu tot aquella destrossa i fam. Una dona, un home, que se sembla molt a l'Andre, i dos nens petits s'apropen corrents quan veuen a l'Andre. L'Andre és tan feliç que es posa a plorar.

El Dan i la Tamara (la seva mare) es queden allà i ajuden a restaurar l'aldea amb els diners que porten. Restauren el pou desembossant els rius subterranis, reconstrueixen algunes cases amb fusta, fang, martells i claus. També tornen a marcar els camins, i amb l'aigua aconsegueixen cultius i més aliments. Algunes fruites i verdures les canvien per animals i bestiar. Amb tot aquest treball, que al paper sona molt fàcil quan no ho és, l'aldea és una mica més feliç i estan encantats amb l'ajuda que estan rebent del Dan i la seva mare.

Arriba el dia que el Dan i la Tamara se n'han d'anar a casa. En Dan i l'Andre continuen en contacte mitjançant cartes. El Dan envia les cartes des de les oficines de correu de la seva ciutat, i l'Andre va a la capital i envia i rep allà les cartes. En una de les cartes l'Andre es lamentava de no poder ajudar a altres pobles com el seu i el Dan li contesta fent la broma de muntar una empresa de cafè i fer-se milionari. La cosa és que l'Andre això no s'ho pren de broma...

Quan creix, duu a terme aquella idea i amb els diners que guanya, compra altres petites empreses i guanya més diners. Amb els diners que guanya s'encarrega d'intentar treure de la pobresa altres pobles. Lluita perquè els nens puguin anar a l'escola, els pares d'aquells nens puguin menjar, que les dones puguin treballar... en general que la gent tingui les mateixes oportunitats i igualtats que si naixés a un altre país. Es dedica a ajudar a la gent tal com el van ajudar a ell.